

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. Z.**, zastoupen JUDr. Jiřím Kozákem, advokátem se sídlem Liberec, Svojsíkova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 6. 2005, č. j. 14 Az 411/2004 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jiřího Kozáka **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2004, č.j. OAM-105/CU-06-09-2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl z důvodu nenaplnění podmínek stanovených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 uvedeného zákona. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že tíživá sociální situace a snaha zajistit řádné léčení syna není azylovým důvodem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že správní orgán v řízení o jeho žádosti pochybil, neboť řádně nezjistil skutečný stav věci a rozhodoval na základě neúplných důkazů. Nepřihlédl k tomu, že je v zemi svého původu ohrožen na životě, je vystaven nepředstavitelnému psychickému nátlaku, a proto nepochybně splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, stejně tak jako důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona. V doplnění kasační stížnosti upřesnil, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Soudu, stejně jako žalovanému, vytýká neúplná skutková zjištění. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí na Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádal také o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. (*tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*). Ve skutečnosti však uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to vady řízení soudu, který řádně nezjistil skutečný stav věci.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že v žádosti ze dne 3. 5. 2004 stěžovatel uvedl, že v České republice pobýval již v letech 1998, 1999, 2000, 2001, 2002 a 2003 „za prací“. I nyní do České republiky přijel, aby získal peníze. Po skončení platnosti víza se rozhodl požádat o azyl. Na Ukrajině má problémy s nemocným synem, jemuž shání peníze na léčení. Stejně tak ve vlastnoručně psaném prohlášení v rodném jazyku uvedl,

že na Ukrajině absentují sociální jistoty a že potřebuje pomoc pro svého syna, postiženého v důsledku žadatelovy účasti na likvidaci černobylské havárie. V protokole o pohovoru ze dne 21. 5. 2004 popsal dosavadní pracovní působení v České republice a jeho nezbytnost vyplývající z nemožnosti sehnat zaměstnání na Ukrajině. V minulosti pracoval na likvidaci následků černobylské elektrárny, v důsledku toho se mu narodil vážně nemocný syn, pro kterého dostává od státu zcela minimální příspěvek. Na zajištění jeho léčení a zdravé stravy si půjčoval peníze, které musí splácet; musí proto vydělávat v cizině. Politické obavy pak má z toho, že nikdo neví, jak to v zemi bude vypadat po podzimních prezidentských volbách.

Žalovaný, po opatření zpráv o stavu v zemi stěžovatelova původu, mu rozhodnutím ze dne 27. 7. 2004 azyl neudělil. Zdůvodnil neexistenci azylově relevantních důvodů ve vztahu k ust. § 12, § 13 i § 14 zákona o azylu s podrobným rozбором žadatelových tvrzení i zpráv o stavu lidských práv a o ekonomické situaci na Ukrajině.

Proti tomu podal stěžovatel žalobu, v níž připustil, že u něho zřejmě nejsou dány azylové důvody podle § 12, že však nebyla řádně zohledněna jeho osobní situace a že žalovaný rozhodnutí nedostatečně odůvodnil ve vztahu k § 14 azylového zákona.

Kasační stížností stěžovatel v první řadě namítá nesprávnost právního hodnocení provedeného správním orgánem, a to ve vztahu k azylovým důvodům podle § 12 písm. b) a § 14 azylového zákona. Přitom v žalobě sám zpochybnil, že by u něho mohl být dán kasační důvod podle § 12 cit. zákona. Kasační námitka, kterou v daném případě posouzení této otázky krajským soudem napadá, je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Proto Nejvyšší správní soud jen nad rámec nezbytných důvodů poukazuje na znění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a na skutečnost, že v průběhu celého řízení, ani v kasační stížnosti samotné stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující jeho pronásledování. Z kasační stížnosti není ani identifikovatelné, v čem stěžovatel spatřuje tvrzený „nepředstavitelný psychický nátlak“ a jak tento jeho stav koresponduje azylovým důvodům.

Ve vztahu k § 14 zákona o azylu uvedl stěžovatel ve správním řízení skutečnost, že nemůže sehnat práci a nezbytně potřebuje peníze na kvalitnější léčení svého syna. Žalovaný v rozhodnutí tyto skutečnosti zcela konkrétně posuzoval a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Ze skutečnosti, že v nepochybně tíživé situaci stěžovatele nebyl azylový důvod shledán, nelze spatřovat nezákonnost rozhodnutí. Přiznání azylu z humanitárního důvodu je věcí správního uvážení, které v daném případě žalovaný učinil zcela zjevným a zdůvodněným způsobem. K možnosti přezkumu takového úvahy soudem lze poukázat např. na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 532/02, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. , o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. , o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele se z přezkumné činnosti Ústavního soudu vymyká.*

Krajský proto nepochybil při posouzení právní otázky řešené žalovaným ve správním řízení a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak shledán nebyl.

Pokud jde o nedostatečné zjištění skutečného stavu správním orgánem, je třeba poukázat na skutečnost, že v azylovém řízení je to žadatel, který určité skutečnosti tvrdí, a v mezích těchto tvrzených skutečností se pohybuje dokazování. Tvrdil-li stěžovatel problémy s obstaráním zaměstnání a potřebou peněz na kvalitnější lékařskou péči

pro nemocného syna, pak zde prostor pro další dokazování správním orgánem ani nebyl. I při podložení těchto tvrzení dalšími důkazy totiž nemohlo být prokázáno naplnění azylovým zákonem předpokládaných důvodů pro vyhovění žádosti. Žalovaný opatřil i zprávy o stavu na Ukrajině a společně se skutečnostmi žadatelem tvrzenými (o nichž nepochyboval) z nich v rozhodnutí vycházel. Nebylo tak zjištěno porušení povinnosti řádného zjištění skutečného stavu věci ve správním řízení ani rozpor mezi obsahem spisu a vydaným rozhodnutím (§ 32, § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení). Krajský soud proto neměl důvod, aby proto rozhodnutí žalovaného zrušil. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. naplněn nebyl.

Nakonec stěžovatel vytýká nedostatek skutkových zjištění soudu. Soud v přezkumném správním řízení posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ovšem může sám dokazování doplnit (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl v daném případě dostatečně zjištěn žalovaným a že stěžovatel ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nenavrhoval provedení žádných dalších konkrétních důkazů, nelze soudu vytýkat, že žádné další dokazování neprováděl. Stěžovatel také v kasační stížnosti neoznačil žádný možný důkaz, který zůstal soudem opomenut. Nelze tak shledat v postupu soudu ani pochybení odpovídající ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud neshledal důvodným požadavek na stanovení odměny ve výši 3451 Kč při účtovaných (a provedených) dvou úkonech, neboť neodpovídá právnímu předpisu. Soud určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé), a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a to včetně daně z přidané hodnoty, neboť zástupce doložil, že je jím plátcem. Celkem tak bude zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu částka 2558,50 Kč, a to do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu